

Kiállítási meghívó, 1980

Erdélyi János György: *Az ünneparcú. Hommage à József Attila*, 1989

Erdélyi János György: *A madárfogó álma*, 1985

Erdélyi János György: *Hommage à Nagy László*

Baranyi Ferenc

ERDÉLYI JÁNOS GYÖRGY – NEKEM

Sikeresnek mondható-e egy harminckét éves fiatalember, aki az elmúlt nyolc esztendőben több mint tíz kiállításon szerepelt már s minden elismerést „begyűjtött”, amit egy amatőr festő megszerezhet? Egyáltalán: hol végződik az amatőr és hol kezdődik a hivatásos alkotóművész? És a sikernek vajon mik a fokmérői?

Ezekre a kérdésekre nálamnál sokkalta bölcsebb emberek sem tudnának pontos és megnyugtató választ adni, én tehát meg sem kíséreltem. A képzőművészetben közönség vagyok én is, ítélkezésem tehát egyszerű és önző, mint a publikumé általában: ha úgy érzem, hogy igazi művészet van jelen, akkor teljesen hidegen hagy az adott alkotás létrehozójának amatőr vagy profi volta. S ha egy alkotás rezonanciát kelt bennem, ha befolyásolni képes indulataim gyűrűzését, hozzájárulva ezzel személyiségem motiválásához – akkor az alkotás „elkövetőjét” sikeres embernek mondom. Akinek ugyanis legalább egyetlen élőlényt sikerül nemesebbre rendítenie, az már jócskán igazolta a saját létezését. És Erdélyi János György nem egyedül engem tudott megrendíteni a képeivel.

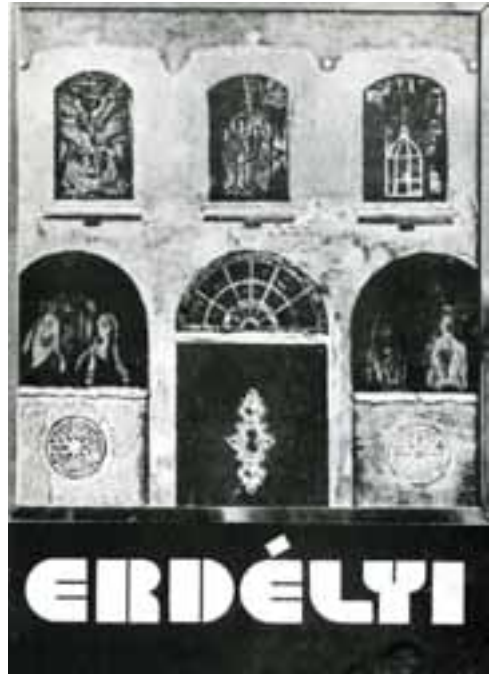
Szerintem tehát sikeres művész és profi a javából. Szeretem őt képeinek serkentő fájdalomáért. Igen: az ő fájdalma sohasem lehangoló. Unszoló fájdalom ez, amely önmaga feloldására ösztökél. Komoly művésznek tartom Erdélyi János Györgyöt, mert mérni képes a távolságot „lélektől-lélekig”. A mód, ahogy a szerelem és a magányosság megválaszolatlan kérdéseit felveti, már szinte felelet-félének minősül. A *Kiszáradt szerelemfá*, az *Amíg emlékezünk* ciklus, a *Fekete menyasszony*, a *Szerelem* és

A *harmadik* című alkotások megmutatják magányunk mértékét s egyben cselekedni is készítenek a már-már kozmikus méretű elmagányosodás ellenében. A festészettől idegen anyagok felhasználása és a leszerelt ablakkeretek jelképe is a tárulkozást szorgalmazza a magányosság bezártságával szemben.

Képei olyanok, mintha álmokképek lennének – és mégis e világból való rajtuk minden.

Az igazi művész „itt is honos” – ahogy Illyés vallja. Hogy Erdélyi János György igazi művész – ezt nekem nem szükséges bizonygatnom. A képeinél beszédesebb és meggyőzőbb bizonyítékokkal úgysem tudnék szolgálni.

(Erdélyi János György festőművész kiállítása. Esztergom, 1981. Labor Műszeripari Művek. Katalógus.)

Kiállítási meghívó, 1981